

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

03 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan, Victor Burduh și Victor Boico

judecând fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Natalia Andronic și avocatul Serghei Mocanu în numele lui Alexandru Mocanu, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2019, în cauza penală, în privința lui

Său Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat XXXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 23.10.2017 până la 19.07.2018;

Instanța de apel de la 06.08.2018 până la 24.01.2019;

Instanța de recurs de la 01.10.2019 până la 03.03.2020.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 19 iulie 2018, Ion Său a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal și i-a fost stabilită în baza acestei norme o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul sumei de 30 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că Ion Său cunoscând cu certitudine că a fost obligat conform hotărârii Judecătoriei Telenești nr.2-392/14 din 10.07.2014, devenită definitivă și irevocabilă la 11.08.2014 și a titlului executoriu cu nr. 2-392/14, de a achita în beneficiul creditorului Alexandru Mocanu a datoriei în sumă de 9 060,40 euro (8 400 euro - datoria și 660,40 euro - dobânda de întârziere) și 10 085 lei (5 085 lei cheltuielile de judecată în mărimea taxei de stat 5 000 lei cheltuielile de asistență juridică), totodată prin Declarație/angajament din 19.10.2015 fiindu-i explicate de către executorul judecătoresc Maxim Romaliischi drepturile și obligațiile privind la procedura de executare, posibilitatea concilierii, precum și determinarea modalității de executare, la fel fiind și preîntâmpinat despre consecințele care pot surveni în caz de neexecutare a documentului executoriu dat.

Pe parcursul anilor 2014-2017, contrar obligațiilor sale debitoare și actelor legislative care reglementează capitolul dat, intenționat și cu rea-voință s-a eschivat de la executarea documentului executoriu menționat și nici nu a întreprins careva acțiuni în vederea stingerii creanțelor, precum și nu a prezentat careva date în confirmarea imposibilității obiective a obligațiilor avute.

Ca urmare a acțiunilor/inacțiunilor intenționate comise de către Ion Său în baza procesului-verbal cu privire la contravenție cu nr. 175-170R/16 intentat la 29.02.2016 de către executorul judecătoresc Maxim Romaliischi, care a fost examinat conform competenței de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, prin hotărârea judecătorului din 14 aprilie 2016, ultimul a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod Contravențional.

Ulterior, Ion Său continuând acțiunile/inacțiunile sale infracționale în vederea scopului avut, contrar obligațiilor sale stipulate la art. 8 și art. 44 alin. (3) Cod de executare, ignorând totalmente somațiile, prescripțiile, precum și angajamentele asumate față de executorul judecătoresc Maxim Romaliischi, fără a informa și a justifica în mod obiectiv posibilitatea de a executa obligațiile sale debitoare, acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestora, intenționat nu a executat și s-a eschivat cu rea-voință de la executarea hotărârii instanței de judecată nominalizată.

Astfel, lui Ion Său i se impută că prin acțiunile sale intenționate a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal - *neexecutarea hotărârii instanței de judecată, adică neexecutarea intenționată și eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată, comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Vasile Bobeica în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri prin care ultimul să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În motivarea cererii de apel avocatul a invocat că pe recipisele de împrumut și scrisul și semnătură aplicată nu îi aparțin inculpatului, documentul fiind unul fals.

De asemenea, a indicat că, partea acuzării pe tot parcursul examinării cauzei nu a prezentat probe, atribuind în învinuirea lui Ion Său fapte care nu demonstrează vinovăția acestuia prin neexecutarea intenționată a hotărârii.

3.1. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel avocatul Serghei Mocanu în numele lui Alexandru Mocanu, prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi decizii prin care a-l recunoaște pe Alexandru Mocanu în calitate de parte vătămată, inculpatului numindu-i pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani.

În motivarea celor solicitate, avocatul a indicat că, instanța de fond eronat i-a aplicat inculpatului o pedeapsă sub formă de amendă, fiind o pedeapsă prea blândă, or, inculpatul nu s-a căit de cele comise și mai mult a declarat în instanță că nu va executa hotărârea judecătorească.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2019, a fost respins ca fiind inadmisibil apelul declarat de către avocatul Serghei Mocanu în numele lui Alexandru Mocanu și admis apelul declarat de către avocatul Vasile Bobeico în numele inculpatului, casată integral sentința și pronunțată o hotărâre prin care ultimul să fie achitat de sub învinuirea înaintată din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a constatat că, prima instanță a încălcat prevederile art. 101 alin. (1), 384 alin. (3), 385 alin. (1) pct. 1-4, 394 alin. (1) pct. 1- 5 Cod procedură penală, conform cărora sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Judecând cererea de apel înaintată de către avocatul Vasile Bobeico în numele inculpatului în contextul verificării legalității și temeiniciei hotărârii atacate, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal nu a fost demonstrată, probată prin probele prezentate, care analizate prin prisma veridicității, pertinentei, utilității și concluziilor lor, nicidecum nu demonstrează vina inculpatului în cele incriminate.

Inculpatul pe tot parcursul procesului penal, inclusiv în ședința de judecată a Curții de Apel a respins învinuirea adusă, motivând că nu a săvârșit infracțiunea imputată, iar versiunea inculpatului nu a fost combătută de partea acuzării prin probele prezentate în sprijinul învinuirii.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, la 29 februarie 2016 executorul judecătoresc Maxim Romaliischi a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenție în baza art. 318 alin. (1) Cod Contravențional, pentru neexecutarea obligațiunii asumate la data de 19.10.2015, prin care dânsul s-a obligat să achite datoria prevăzută de documentai executoriu nr.2- 392/14 din 10 iulie 2014 emis de Judecătoria Telenești (f.d 15).

Prin decizia Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, nr. 4-417/16 din 14 aprilie 2016, Ion Său a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod Contravențional, stabilindu-i sancțiune sub formă de amendă în mărime de 50 unități contravenționale ce constituie 1 000 lei (f.d 13).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău nr. 4r-1514/16 din 08 iunie 2016, a fost respins ca nefondat recursul declarat de avocatul Denis Staruș în numele contravenientului și menținută fără modificări hotărârea Judecătoriei Buiucani,

mun. Chișinău din 14.04.2016 în privința contravenientului Ion Său învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin (1) Cod Contravențional.

Prin urmare s-a constatat că prima sancționare contravențională în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional aplicată inculpatului prin decizia Judecătorei Buiucani nr. 4- 417/16 din 14 aprilie 2016 a rămas definitivă la 08 iunie 2016.

În acest context, urmărirea penală urma a fi pornită ulterior celei contravenționale împotriva debitorului, numai după stabilirea unui nou termen de executare a documentului executoriu, ceea ce nu a avut loc reușind atât din materialele cauzei, totodată acest fapt a fost confirmat și prin declarațiile date inculpatului în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel.

Totodată, instanța de apel a menționat că, pe tot parcursul examinării cauzei atât în instanța de fond cât și în instanța de apel inculpatul a susținut că nu a executat hotărârea prin care s-a dispus încasarea datoriei din contul acestuia, deoarece nu a luat bani de la Alexandru Mocanu și recipisa nu este scrisă de către el, poziția inculpatului nu a fost combătută prin probe pertinente și concludente de către partea acuzării, neexistând un raport de expertiză la moment fiind efectuată expertiza gazoscopică dispusă prin ordonanța din 12 aprilie 2018 reieșind din răspunsul procuraturii nr. 5389 din 29 mai 2018 (f.d 112).

În consecință, din considerentul că vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, prin urmare, inculpatul urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată.

Referitor la cererea de apel depusă de avocatul Serghei Mocanu în numele lui Alexandru Mocanu, instanța de apel l-a respins ca fiind inadmisibil din următoarele motive.

Relevant la acest capitol, fiind și faptul că potrivit art. 401 Cod de procedură penală, pot declara apel: procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă; inculpatul în ce privește latura penală și latura civilă. Sentințele de achitare sau de încetare a procesului penal pot fi atacate și în ce privește temeiurile achitării sau încetării procesului penal; partea vătămată în ce privește latura penală; partea civilă și partea civilmente responsabilă în ce privește latura civilă; martorul, expertul, interpretul, traducătorul și apărătorul. în ce privește cheltuielile judiciare cuvenite acestora; orice persoană ale cărei interese legitime au fost prejudiciate printr-o măsură sau printr-un act al instanței. Apelul poate fi declarat în numele persoanelor menționate în alin. (1) pct.2)-4) și de către apărător sau reprezentantul lor legal.

Din materialele dosarului penal, instanța de apel a conchis că, Alexandru Mocanu de către organul de urmărire penală nu a fost recunoscut în calitate de parte vătămată și nu este în drept de a declara cerere de apel.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei cu menținerea sentinței, deoarece apelul declarat de către avocatul inculpatului a fost greșit admis.

În motivarea recursului, procurorul susține că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului nu a fost demonstrată prin probele acuzării, or, instanța de apel unilateral a apreciat probele în favoarea inculpatului.

De asemenea, procurorul indică asupra contradictorialității deciziei, or, instanța de apel în dispozitiv îl achită pe inculpat din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar partea descriptivă susține că vinovăția inculpatului nu a fost demonstrată prin probe pertinente, concludente și utile.

5.1. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Serghei Mocanu în numele lui Alexandru Mocanu, care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 16) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu remiterea cauzei spre rejudecare de către aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

Recurentul susține că, instanța de apel a emis o hotărâre ilegală, or, din materialele cauzei este evident că drepturile lui Alexandru Mocanu au fost lezate de către inculpat, ceea ce vine în corespundere cu prevederile art. 401 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Mai mult, avocatul menționează cauza nr. 1ra-539/2017 din 31 mai 2017, în care se reține o practică favorabilă acestui caz, iar o soluție contrară ar încălca principiul egalității.

6. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acestea urmează a fi admise, pentru considerentele de drept și de fapt expuse în contextul ce urmează.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Soluția de admitere a recursului declarat, în drept, se întemeiază pe dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de

judecată, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanță, la această etapă a procedurilor.

Din conținutul recursurilor deferite judecății se constată că titularii acestora, întemeind-și cererea pe temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, critică decizia instanței de apel prin aceea că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Din conținutul ambelor recursuri declarate se reține că, recurenții critică soluția adoptată de către instanța de apel, deoarece contravine circumstanțelor cauzei și probelor administrate în prezenta speță, și nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, ce au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, în același timp, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din dispozițiile art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor ce a fost declarat.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de către inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele au fost corect apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal ori civil au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta sau nevinovăția acestuia și temeiul achitării, prevăzut de normele procesual penale.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept menționate mai sus, Colegiul penal lărgit constată că, potrivit deciziei recurate instanța de apel a casat integral sentința primei instanțe prin care inculpatul Ion Său a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal și a pronunțat o hotărâre prin care ultimul a fost achitat de sub învinuirea înaintată prin rechizitoriu din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Analizând hotărârea instanței de apel, Colegiul penal lărgit constată că, instanța a indicat temei de achitare precum că, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, însă în partea descriptivă a deciziei a indicat concluzii din care rezultă și alt temei de achitare, de rând cu cel indicat în dispozitiv.

Așadar, instanța de recurs consideră esențial de elucidat următorul aspect, prin prisma conținutului deciziei.

În primul rând, potrivit deciziei de achitare, instanța de apel a indicat un șir de concluzii cum ar fi „(...) *vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate nu a fost demonstrată, probată prin probele prezente care fiind analizate prin prisma*

prevederilor art. 101 Cod de procedură penală” ce semnaleză temeiul de achitare prevăzut la pct. 1) alin. (1) art. 390 Cod de procedură penală, unde este stipulat că, sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, concluzie enunțată în partea dispozitivă și descriptivă a hotărârilor instanțelor de fond.

De asemenea, în partea descriptivă a deciziei instanța de apel își întemeiază poziția pe faptul că probele prezentate în respectiva decizie nu demonstrează prezența elementelor infracțiunilor imputate, semnalând că „(...) nu a fost demonstrată de către organul de urmărire penală latura obiectivă a infracțiunii imputate (...)” ce semnaleză temeiul de achitare prevăzut la pct. 3) alin. (1) art. 390 Cod de procedură penală, unde este stipulat că, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, care a și fost enunțat în concluziile instanței în partea descriptivă finale.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată că, deși instanța de apel a conchis că inculpatul urmează a fi achitat din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunilor prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, în urma sintezei concluziilor evocate de către instanța de apel în hotărârea pronunțată și menționate supra, se observă o inadvertență în stabilirea temeiului ce stă la baza achitării lui Ion Său, fiind constatate concluzii cu temeiuri de achitare diferite „nu s-a constatat existența faptei infracțiunii” și „fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii”, temeiuri prevăzute de art. 390 alin. (1) pct. 1) și 3) Cod de procedură penală.

Pe cale de consecință, Colegiul penal lărgit atestă că, menționarea concomitentă a două temeiuri de achitare care se exclud una pe alta, în aceeași hotărâre judecătorească este o eroare de procedură, fapt ce în viziunea Colegiului, semnaleză prezența temeiului pentru recurs „motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii”, care este prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Subsecvent, Colegiul penal lărgit reamintește că, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției. Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a prezenta argumente instanței, dar de asemenea obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (*vezi cauza Fomin vs Moldovei din 11 octombrie 2011, nr. 36755/06*).

Totodată, Colegiul penal lărgit subliniază că, nu poate menține sentința primei instanțe prin care inculpatul a fost condamnat de comiterea infracțiunii prevăzute

de art. 320 alin. (1) Cod penal, or, ținând cont de Hotărârea Curții Constituționale din 11 iunie 2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art. 320 Cod penal, instanța de recurs a ajuns la concluzia că la materialele cauzei lipsesc probe/înscrisuri care ar demonstra că după pronunțarea deciziei irevocabile din 08 iunie 2016, au fost întreprinse măsuri de executarea sau în scopul executării.

În acest sens, Colegiul penal remarcă că în perioada de timp de la 08 iunie 2016, data când hotărârea de tragere la răspundere contravențională a inculpatului a devenit definitivă, până la data de 08 august 2017, nu a fost întreprinsă nicio măsură de executarea a deciziei.

Or, Înalta Curte de la Strasbourg a stabilit în cauza *Ruianu vs. România* din 17 iunie 2003 (Cererea nr. 34647/97) că, este responsabilitatea fiecărui stat contractant să creeze un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin, iar măsurile luate de autorități urmează să fie adecvate și suficiente.

Rezumând cele menționate mai sus, încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul penal lărgit să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel are obligația cu strictețe să respecte prevederile art. 414 Cod de procedură penală, să înlăture erorile enumerate mai sus, să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor prezentate, minuțios să studieze și corect să aprecieze juridic materialele cauzei în tot ansamblul lor, să țină cont de jurisprudența națională, de cele expuse în prezenta decizie legate de justa apreciere, sub toate aspectele, complet și obiectiv a tuturor împrejurărilor cauzei, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în cererile de apel și recurs și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Natalia Andronic și avocatul Serghei Mocanu în numele lui Alexandru Mocanu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2019, în cauza penală în privința inculpatului *Său Ion*

XXXXX, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă căilor de atac, publicată integral la **02 aprilie 2020**.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Liliana Catan

Victor Burduh

Victor Boico